

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/58/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124399203
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6124399203.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v právnej veci žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 50 496 166, zastúpeného právnym zástupcom: Advokáti Müller & Dikoš, so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, v konaní o zaplatenie 559,05 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 41C/115/2024-70 zo dňa 03.02.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 559,05 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 559,05 eur od 15.07.2024 do zaplatenia, a to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I. rozsudku). Zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II. rozsudku).

1.1 Nárok žalobcu posudzoval podľa § 4 ods. 1, 2, § 11 ods. 6, 7, 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a podľa § 442 ods. 1, § 517 ods. 2, § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

1.2 Podľa súdu prvej inštancie v danom prípade bolo nesporné, že žalobca prenajal poškodenému vozidlo počas trvania opravy vozidla poškodeného poistencom žalovaného. Na základe Zmluvy o nájme č. 696/2024 zo dňa 05.06.2024 poškodený užíval vozidlo v uplatnenom rozsahu od 05.06.2024 do 17.06.2024, na základe čoho vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie nájomného. Uvedený nárok bol aj vyúčtovaný faktúrou č. 07672024 s dátumom splatnosti 02.07.2024 na sumu 1.909,05 eur za nájom vozidla od 05.06.2024 do 17.06.2024, spolu s jednorazovým poplatkom za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla. Záväzok nájomcu vznikol užívaním vozidla, nie vyúčtovaním a bol úplne nezávislý od vôle škodcu, či poisťovne, ktorá likvidovala po škodcovi poistnú udalosť. Následne dňa 17.06.2024 poškodený zmluvou o postúpení pohľadávky postúpil pohľadávku voči žalovanému ako poisťovni titulom náhrady škody poškodením vozidla, ktorá mu vznikla tým, že počas nemožnosti užívania poškodeného vozidla si musel zapožičať náhradné vozidlo za odplatu 1.909,05 eur. V danej veci nebolo sporné, že poškodený dňa 05.06.2024 uzavrel Zmluvu o nájme č. 696/2024, na základe ktorej poškodený si prenajal motorové vozidlo od 05.06.2024 do 17.06.2024, za cenu denného nájmu 143 eur/deň, pričom nájom skončil dňa 17.06.2024. Po skončení doby nájmu vystavil prenajímateľ nájomcovi faktúru č. 06762024

za prenájom vozidla za 1909,05 eur. Zo Zmluvy o nájme č. 696/2024, ako aj z vystavenej faktúry č. 07672024, bolo zrejme, že bolo prenajaté náhradné vozidlo od 05.06.2024 do 17.06.2024 s denným nájomom 143 eur/deň. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že žalovaný poukázal poistné plnenie za nájom vo výške 1.350 eur dňa 28.06.2024. Žalobca riadne preukázal dôvodnosť a opodstatnenosť jeho nároku a primeranosť ceny nájmu. Okresný súd považoval za absurdné, aby poškodený, ktorý bol obmedzený v jeho práve a bolo jeho právom si zabezpečiť iné vozidlo na nevyhnutnú dobu, ktorá bola dobou počas vykonávania opravy a zotrvania jeho vozidla v servise a bolo by to aj neúnosné a zvlášť obmedzujúce, aby sa poškodený zdržiaval vo svojom voľnom čase „hľadaním“ čo najlacnejšej požičovne a skúmal podmienky požičovne, poistné podmienky, dostupnosť motorových vozidiel a ich značku a kategóriu. Podľa súdu prvej inštancie v zmysle ustálenej súdnej praxe škodca bol povinný nahradiť škodu v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov. Skutočnou škodou bola aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musel vynaložiť vyššie náklady na požičanie vecí, ktorá mu mala nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Zaplatením požičovného sa zmenšil majetkový stav poškodeného. Škodou bolo požičovné zaplatené za vypožičanie vozidla porovnateľného s poškodeným vozidlom, ak prevyšovalo výdavky spojené s užitím vlastného vozidla. V danom prípade bolo poškodené vozidlo značky Mercedes Benz E 350, preto prenájom náhradného vozidla značky BMW X3 nebolo možné posúdiť ako vypožičanie neporovnateľného vozidla. Poškodený nebol povinný prenajať si čo najlacnejšie auto nezodpovedajúce kategórii poškodeného motorového vozidla. Aplikácia zákona o cestovných náhradách pri určovaní výšky náhrady za nájom bola vylúčená. (R7/1992, R5/1978, R71/1971, R12/1991...). Pri zohľadnení nespornej skutočnosti vyplatenia poistného plnenia nájmu žalobcovi žalovaným v sume 1.350 eur bola potom žalobcom v danom konaní uplatnená pohľadávka vo výške 559,05 eur uplatnená dôvodne (fakturovaná suma za nájom 1.909,05 – priznané poistné 1.350 = 559,05 eur) a uvedené právo bolo žalobcovi priznané ako právo na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 1, 2 zák. č. 381/2001 Z.z. a podľa všeobecných hmotnoprávných ustanovení vyplývajúcich z úpravy § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na základe skonštatovania súdu vychádzajúceho z výsledkov vykonaného dokazovania vyhodnotených podľa § 191 CSP. Podľa súdu prvej inštancie žalobca preukázal všetky svoje tvrdenia. Bolo nepochybné, že poškodený si zapožičal vozidlo na základe písomnej zmluvy s riadne dohodnutou cenou nájmu 143 eur/deň a následne skutočne fakturovanou cenou a uvedené náklady spojené s nájomom boli v zmysle ustálenej judikatúry škodou spočívajúcou vo vynaložení nákladov poškodeného na požičanie vecí, ktorá mu mala nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou a nebolo možné nepriaznivosť stavu umocňovať u poškodeného jeho neprímeraným zaťažovaním v tom, aby v sieti požičovní zisťoval a hľadal požičovňu s čo najnižšou cenou denného nájmu, prípadne zaťažovať poškodeného tým, aby hľadal najlacnejšiu požičovňu na prospech poisťovne. Uvedeným prístupom by bol poškodený neprímerane a nedôvodne zaťažovaný, zvlášť na to, že on bol ten poškodený bez vlastného zavinenia. Súd prvej inštancie nezistil žiadny dôvod neposkytnúť poškodenému, resp. žalobcovi náklady nájmu v plnej uplatnenej výške 143 eur/deň, pokiaľ žalovaný relevantným spôsobom nepreukázal opodstatnenosť jeho obrany, že oprávnený nárok nájmu bol len 100 eur/deň. Z prieskumu trhu v danom regióne, danom mieste a čase bolo zistené, že denný nájom motorového vozidla Mercedes Benz pri prenájme 12-13 dní sa pohyboval cca od 89 do 137 eur/deň, s menším počtom dní cena denného nájmu stúpa až ku sume 200,- eur. Súd prvej inštancie nepovažoval za relevantné pre rozhodnutie veci cenníky z iného regiónu, alebo cenníky nezodpovedajúce značke a kategórii poškodeného motorového vozidla. Súd prvej inštancie posúdil, že skutočná výška škody v zmysle § 442 Občianskeho zákonníka bola aj žalovaná istina, t. j. náklady spojené s odstraňovaním následkov poškodenia, medzi ktoré v zmysle ustálenej súdnej praxe patrili aj náklady za prenájom motorového vozidla. Pre posúdenie nutnosti a účelnosti bolo podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovaného nemohol poškodený užívať jeho motorové vozidlo. Z ustálenej súdnej praxe podľa súdu prvej inštancie vyplývalo, že skutočnou škodou bolo vyplatené nájomné za prenajaté vozidlo, nie individuálne úvahy, prípadne individuálne výpočty zamestnanca žalovaného. Poškodený nemal nijakú povinnosť, na základe ktorej by mal po dopravnej nehode podrobne skúmať podmienky požičovní. Poškodený bol obmedzený už samotným poškodením vozidla, nebol dôvod, aby zavinením inou osobou bol obmedzovaný ešte viac. Bolo by absurdné požadovať od poškodeného, ktorý bol poškodením inou osobou obmedzovaný v jeho vlastníckom práve, aby pri zabezpečení náhradného vozidla sa „zdržiaval“ hľadaním a porovnávaním požičovní s možnosťou čo najnižšej ceny denného nájmu. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním riadne preukázanú cenu nájmu 143 eur/deň, pričom z listín, ako je zmluva o prenájme, protokol, faktúra, či čestné prehlásenie poškodeného, vyplývala odôvodnená cena denného nájmu. Žalobca mal tak právo na preplatenie prenájmu motorového vozidla, tak ako si uplatnil 143 eur/

deň, ktorá zodpovedala adekvátnej a primeranej cene nájmu motorového vozidla v danom mieste a čase a regióne, tak ako vyplývalo z predložených listinných dôkazov. Súd prvej inštancie poukázal na to, že z predložených listín nepochybne vyplývala nevyhnutnosť a potreba prenajatého vozidla poškodeným, keďže vozidlo mal poškodený nutne a dôvodne k dispozícii od 05.06.2024 do 17.06.2024 pri dennom nájme 143,- eur (tak ako si uplatnil). Podľa súdu prvej inštancie poškodený si tak uplatnil prenájom vozidla od 05.06.2024 do 17.06.2024 v cene nájmu 143 eur/deň dôvodne, preto mu súd prvej inštancie uvedený nárok priznal. Okresný súd mal zato, že uplatnený nárok bol dôvodný z titulu zmluvy o nájme, ktorá bola uzatvorená platne, keď strany zmluvy mali dohodnuté podstatné náležitosti, a to predmet nájmu a výšku nájomného a následne platného postúpenia, v súlade so zákonom.

1.3 Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že žalobca si uplatnil úroky z omeškania tak že od nasledujúceho dňa po skončení šetrenia poisťnej udalosti 27.06.2024 začala plynúť 15-dňová lehota na poskytnutie plnenia, ktorá uplynula 12.07.2024, úroky si žalobca uplatnil od 15.07.2024. So splnením záväzku zaplatiť žalobcovi náhradu škody bol žalovaný v omeškaní, v nadväznosti na čo žalobca dôvodne uplatnil úrok z omeškania. Súd prvej inštancie posúdil primeranosť uplatnenej výšky úrokov z omeškania s poukazom na zaužívanú súdnu prax, preto súd prvej inštancie danú sadzbu osobitne nedokazoval. Navyiac uvedená sadzba zodpovedala výške stanovenej zákonom, teda podľa vyššie uvedených ustanovení § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z.. V rozhodnom čase pre určenie výšky úroku z omeškania bola výška základnej úrokovej sadzby ECB vo výške 4,25 % ročne (súd prvej inštancie mal o tomto vedomosť z jeho činnosti, § 186 CSP). Podľa súdu prvej inštancie žalobcovi tak vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne z priznanej sumy. Súd prvej inštancie posúdil, že žalovaný sa dostal do omeškania nasledujúcim dňom po uplynutí zákonom stanovenej lehoty, t. j. po uplynutí 15 dní po skončení prešetrovania poisťnej udalosti k výške nájmu, a to v súlade so zaužívanou súdnou praxou vyšších súdov. Súd prvej inštancie teda posúdil, že žalovaný sa dostal v danej veci do omeškania od 13.07.2024, keďže súd prvej inštancie vychádzal z dátumu skončenia šetrenia poisťnej udalosti k nájmu, pričom 27.06.2024 začala plynúť 15-dňová lehota na poskytnutie plnenia za nájom, ktorá uplynula dňa 12.07.2024. Žalobca si úroky uplatnil od 15.07.2024 (§ 186 CSP). Žalovaný neopodstatnene neposkytol poisťné plnenie za nájom v plnej uplatnenej výške a svojvoľne a bez relevantných dôvodov posúdil nižšie plnenie. Keďže žalovaný svojvoľne poskytol nižšiu sumu - poníženú o 559,05 eur (t. j. o žalovanú istinu), a to bez relevantných dôvodov, bez riadneho a opodstatneného odôvodnenia, bez faktického základu, nebolo možné posúdiť začiatok omeškania neskôr než nasledujúcim dňom po uplynutí 15-dňovej lehoty stanovenej na poskytnutie plnenia (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z 09.04.2015, sp. zn. 2Co/240/2014), podľa ktorého žalovaný sa dostal do omeškania uplynutím 15-dňovej lehoty) a s týmto názorom sa súd prvej inštancie stotožňuje. Súd prvej inštancie tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/132/2019 zo dňa 27.09.2019 a tiež na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 309/2020-33 zo dňa 14.10.2021 a rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Obdo/27/2021.

1.4 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol voči žalovanému úspešný v celom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

2. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 CSP. Poukázal na to, že vo vzťahu k primeranosti ceny zapožičaného motorového vozidla zaujala postoj aj Národná banka Slovenska (ďalej len „NBS“) v Odpovedi a poskytnutí informácií zo dňa 11.03.2019, v ktorej okrem iného uviedla, že: „V súvislosti s nárokom poškodeného na náhradu nákladov za zapožičanie náhradného vozidla je potrebné vymedziť pojem primeranosti zapožičania vozidla, pod ktorým Národná banka Slovenska rozumie primeranosť ceny za zapožičanie náhradného vozidla, ako aj primeranosť kategórie zapožičaného vozidla. Primeranosť kategórie zapožičaného vozidla v praxi znamená, že pri poškodení motorového vozidla určitej kategórie, má poškodený nárok na zapožičanie náhradného vozidla rovnakej alebo nižšej kategórie. Primeranosť ceny zapožičaného motorového vozidla sa skúma v spojení s voľne dostupnou ponukou spoločností ponúkajúcich služby zapožičania motorových vozidiel v danom regióne resp. v mieste vzniku nehody. Na podporu svojich tvrdení Vám Národná banka Slovenska dáva do pozornosti judikatúru súdov v znení: „So zreteľom na uvedené bolo potrebné výšku náhrady škody, za ktorú zodpovedá žalovaná, stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných motorových vozidiel v danom mieste a čase. Skutočnou škodou, spočívajúcou v nákladoch na vypožičanie náhradného vozidla, ktoré prevyšujú náklady na prevádzku vlastného vozidla, je zodpovedný subjekt povinný nahradiť len v rozsahu, v akom náklady boli vynaložené nutne a účelne na vypožičanie (nájom) náhradnej veci, zodpovedajúcej parametrom pôvodnej veci, z užívania ktorej bol žalobca vylúčený po určitú dobu (do vydania nového osvedčenia 14. mája 2008). Ale aj u porovnateľného

náhradného vozidla platí, že rozsah náhrady, ku ktorej je zodpovedná osoba povinná, je obmedzený hľadiskom účelnosti. Preto pri určení skutočnej škody, za ktorú žalovaná zodpovedá, je treba stanoviť vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase. Výška tejto náhrady nie je totiž daná čiastkou skutočne vyplatenou (v danom prípade dohodnutou)

v akejkolvek výške, ale vo výške čiastky účelne vynaloženej.“ Žalovaný ďalej dôvodil, že vykonal šetrenie vo vzťahu k primeranosti ceny zapožičaného motorového vozidla zn. BMW X3 s voľne dostupnou ponukou spoločností ponúkajúcich služby zapožičania motorových vozidiel v danom regióne a dospel k zisteniu, že cena dennej sadzby vo výške 143,- Eur

s DPH/deň bola značne neprimeraná vzhľadom na kategóriu daného vozidla. Z uvedeného dôvodu upravil dennú sadzbu nájmu na sumu 100,00 Eur s DPH/deň. Žalovaný predložil vzorku 3 autopožičovní, ktoré ponúkali na prenájom motorové vozidlá rovnakej kategórie ako vozidlo BMW X3. Zároveň však žalovaný uviedol, že právny predchodca žalobcu si nechal opraviť poškodené motorové vozidlo v autorizovanom autoservise značky Mercedes Benz Motor Žilina, s.r.o., Rosinská cesta 8446/5, 010 08 Žilina, IČO: 36 383 686. Uvedený autoservis pritom poskytoval aj prenájom motorových vozidiel značky Mercedes Benz, pričom z cenníka za nájom týchto vozidiel vyplývalo, že poskytujú nájom náhradných vozidiel vo všetkých kategóriách, pričom v takmer všetkých kategóriách (okrem typu GLS a EQS, ktoré ani neboli s ich kategóriou porovnateľné s poškodeným motorovým vozidlom Mercedes Benz R350 CDI) bol nájom za náhradné vozidlo lacnejší ako nájom náhradného vozidla, ktoré poskytol poškodenému žalobcu. Vzhľadom na uvedené žalovaný v prvom rade namietal skutočnosť, že ani jedno z uvedených vozidiel, na ktorých ceny žalobca poukázal, nebolo porovnateľné kategóriou s poškodeným motorovým vozidlom Mercedes Benz R 350. Mercedes Benz R 350 je motorové vozidlo kategórie MPV (Multi-Purpose Vehicle = viacúčelové vozidlo), zatiaľ čo motorové vozidlá Mercedes Benz GLE, Volkswagen Touareg a Jeep Grand Cherokee SRT sú motorové vozidlá kategórie SUV (Šport Utility Vehicle = športovo využiteľné vozidlo). Motorové vozidlá kategórie SUV sú vozidlá vyššej kategórie ako motorové vozidlá kategórie MPV. V danej súvislosti žalovaný poukázal na odborný článok, v ktorom boli tieto dve kategórie motorových vozidiel porovnávané, pričom v uvedenom článku sa uvádza, že: „MPV jsou často vnímány jako cenově dostupnější ve srovnání se SUV, jak z hlediska počáteční pořizovací ceny, tak i vzhledem k nižším provozním nákladům. Díky menším a efektivnějším motorům mají MPV tendenci spotřebovávat méně paliva, což může přinést významné úspory, zejména při každodenním používání v městském provozu nebo na dlouhých cestách. Navíc, nižší hmotnost a méně složitá konstrukce mohou vést k nižším nákladům na údržbu a opravy. SUV na druhé straně, s jejich většími a výkonnejšími motory, často vykazují vyšší spotřebu paliva, což zvyšuje provozní náklady. Robustnější konstrukce a složitější technologie mohou také znamenat vyšší náklady na údržbu a opravy. Pojištění SUV může být dražší kvůli vyšší hodnotě vozidla a potenciálně vyšším nákladům na náhradní díly a opravy po nehodě“. Ďalej žalovaný dôvodil, že žalobca namietal, že žalovaný poukázal na cenníky z iného ako Žilinského kraja, poukázal aj na cenníky z autopožičovní, ktoré predložil aj žalobca, avšak vybral porovnateľnú kategóriu požičaného motorového vozidla ku kategórii poškodeného motorového vozidla, teda vybral motorové vozidlo kategórie MPV, ktorým bolo napríklad ponúkané motorové vozidlo Volkswagen Touran, ktoré požičiavala autopožičovňa Rai za 52,00 Eur/deň pri 12 dňoch nájmu a autopožičovňa MKcar za 42,00 Eur/deň pri 12 dňoch nájmu. Podľa žalovaného motorové vozidlo značky BMW X3 (SUV) jeho kategóriou nezodpovedalo motorovému vozidlu značky Mercedes Benz E 350 (MPV), pričom súd prvej inštancie jeho tvrdenie o porovnateľnosti týchto vozidiel žiadnym spôsobom neodôvodnil. Podľa žalovaného riadne a relevantným spôsobom preukázal ním namietané skutočnosti o neprimeranosti ceny nájmu náhradného vozidla, pričom o uvedenom predložil súdu prvej inštancie aj dôkazy, pričom súd prvej inštancie uviedol, že prieskumom trhu v danom regióne a čase zistil, že denný nájom motorového vozidla Mercedes Benz sa pri 12-13 dňoch nájmu pohybuje od 89 do 137 Eur/deň. Súd prvej inštancie však podľa žalovaného neuviedol, z akých konkrétnych cenníkov autopožičovní vychádzal, preto bolo uvedené tvrdenie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné. Zároveň poukázal na to, že zo žiadneho z predložených cenníkov (či zo strany žalovaného, alebo zo strany žalobcu) nevyplývajú súdom prvej inštancie uvedené ceny nájmu (v žiadnom cenníku nieje uvedená cena nájmu vo výške 89 Eur/deň, ani vo výške 137 Eur/deň). Podľa žalovaného nebolo možné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie, ktorý vychádzal výlučne z cenníkov za motorové vozidlo značky Mercedes Benz, nakoľko skutočnosť, že poškodené motorové vozidlo bolo značky Mercedes Benz, neznamenal, že právny predchodca žalobcu si mohol zapožičať akékoľvek motorové vozidlo značky Mercedes Benz bez ohľadu na jeho kategóriu (v takom prípade by už nešlo o porovnateľné motorové vozidlo). Žalovaný dal do pozornosti skutočnosť, že v zmysle § 415 OZ bol poškodený povinný počínať si tak, aby rozsah vzniknutej škody nezväčšoval, pričom tým, že si právny predchodca žalobcu vypožičal drahšie náhradné vozidlo u žalobcu, ako si mohol vypožičať napr. priamo v autoservise, v ktorom si

nechal poškodeného motorové vozidlo opraviť, neúmerne zväčšil rozsah vzniknutej škody. Vzniknutú škodu si podľa žalovaného právnym predchodca žalobcu (poškodený) spôsobil vlastným konaním (sám), a preto ju musí znášať pomerne v zmysle § 441 OZ.

2.1 Podľa žalovaného škodu spočívajúcu v tom, že poškodený vynaložil vyššie náklady na vypožičanie osobného automobilu v porovnaní s nákladmi, ktoré vynaložil na prevádzku jeho automobilu, ktorý nemohol používať v dôsledku poškodenia, treba považovať za skutočnú škodu, ktorú bol škodca povinný nahradiť v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov. Žalovaný mal zato, že žalobca nepreukázal dôvodnosť a účelnosť vypožičania náhradného motorového vozidla nad sumu 100,00 Eur s DPH/deň, ktorá mu bola vyplatená zo strany žalovaného.

2.2 Súčasne namietal správnosť rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým priznal žalobcovi nárok na úroky z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 559,05 Eur od 15.07.2024 do zaplatenia, pričom poukázal na to, že nárok žalobcu na úroky z omeškania voči žalovanému bolo potrebné posúdiť podľa zákona č. 381/2001 Z.z. o PZP, nakoľko uvedený právny predpis ako lex specialis obsahuje aj špeciálnu právnu úpravu omeškania poisťovateľa. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 11 ods. 6, 7, 8 citovaného zákona a uviedol, že právny predchodca žalobcu si u žalovaného uplatnil nárok na náhradu škody dňa 24.06.2024 s tým, že žalovaný dňa 27.06.2024 poskytol žalobcovi v zmysle § 11 ods. 6 písm. b) zákona 381/2001 Z. z. vysvetlenie, z akého dôvodu znížil poistné plnenie, t. j. pred uplynutím 3-mesačnej zákonnej lehoty, pričom k ukončeniu šetrenia došlo dňa 27.06.2024 a následne bolo vyplatené poistné plnenie vo výške 1.350,00 Eur dňa 28.06.2024. Žalovaný mal potom zato, že on dodržal aj zákonom stanovenú 15-dňovú lehotu na plnenie, preto sa nemohol dostať do omeškania s plnením jeho záväzku. Poukázal na to, že úrok z omeškania má charakter sankcie za to, že dlh nebol splnený riadne a včas (§ 559 OZ v spojení s § 517 ods. 2 OZ) a je vlastne zmenou v obsahu záväzku. Keďže si on svoju povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 písm. b) zákona 381/2001 Z. z. splnil, nevznikla mu povinnosť poškodenému uhradiť úroky z omeškania (§ 11 ods. 7 zákona o PZP a contrario), a to až do okamihu splatnosti poistného plnenia, t. j. 15 dní odo dňa doručenia právoplatného rozhodnutia súdu

o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z takéhoto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia (§ 11 ods. 6 zákona o PZP po spojke „alebo“). Zastával názor, že v opačnom prípade by sa žalobcovi priznal nárok na príslušenstvo pohľadávky, ktorý doposiaľ nevznikol.

2.3 Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne, aby vo veci rozhodol, a to tak, že nárok žalobcu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania.

3. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca tak, že odvolacie dôvody považuje za neopodstatnené a zavádzajúce, keďže súd prvej inštancie sa podľa jeho názoru podrobne vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami v danom konaní a odôvodnenie rozsudku plne zodpovedá všetkým požadovaným náležitostiam v zmysle ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z uvedeného aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Podľa žalovaného nebolo možné dôvodne vytýkať súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. Ďalej žalobca dôvodil, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočne zaoberal spornými skutočnosťami, argumentáciou a dôkazmi strán, pričom jednotlivé dôkazy a námietky strán sporu vyhodnotil podľa svojej úvahy. Zároveň sa vysporiadal so skutkovými a právnymi okolnosťami žalobcom uplatneného nároku. Skutočnosť, že súd prvej inštancie nevyhodnotil dôkazy podľa predstáv žalovaného, nezakladá automaticky záver o nesprávnosti uvedených skutkových zistení. Neboli pravdivé tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie údajne akceptoval vyjadrenia a predložené dôkazy žalobcu bez toho, že by ich konfrontoval

s argumentáciou žalovaného. Ďalej žalobca poukázal na to, že zotrvanie opravovaného vozidla poškodeného v autoservise po celú dobu trvania nájmu náhradného vozidla bolo dôvodné, poškodený nemal možnosť opravované vozidlo reálne užívať, čo nevyhnutne a účelne viedlo k nájmu náhradného vozidla, preto sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že náhrada nákladov za požičanie náhradného motorového vozidla reparovala poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti, ktorú sám nezavinil, používať vlastné motorové vozidlo. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že účelnou dobou nájmu náhradného vozidla v prejednávanej veci bol čas od prijatia motorového vozidla do opravy až do času jeho vydania poškodenému, t. j. doba od 05.06.2024 do 17.06.2024

v cene nájmu náhradného vozidla 143,00 EUR/deň. Žalobca taktiež dodal, že na rozdiel od žalovaného vo vzťahu k posúdeniu ceny za nájom zapožičaného vozidla zo strany súdu prvej inštancie má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam.

Prenájom porovnateľného náhradného vozidla považuje súčasná judikatúra za skutočnú škodu, ktorá poškodenému vznikla v dôsledku poistnej udalosti a ktorú bolo potrebné vynaložiť na uvedenie veci do pôvodného stavu, nie aritmetický priemer resp. individuálne výpočty žalovaného o možnej (predpokladanej) výške nájomného vo vybranom okruhu požičovni prostredníctvom internetu. Bolo jednoznačne ustálené, že v takomto prípade poškodený nebol povinný zisťovať si ceny na trhu a hľadať tak najlacnejšiu požičovňu resp. najlacnejšie motorové vozidlo. Z hľadiska posúdenia nutnosti a účelnosti bolo podstatné iba to, či výška denného nájomného výrazne neprekračuje výšku obvyklej ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase za porovnateľné osobné motorové vozidlo. Ohľadom uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania žalobca poukázal na judikatúru označenú v jeho návrhu na vydanie platobného rozkazu, pričom len doplnil, že

v nadväznosti na prijaté rozhodnutia Ústavného súdu SR sa aj Najvyšší súd SR odklonil od doterajšej rozhodovacej praxe. Poukázal napr. na Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/27/2021 zo dňa 23.02.2022 alebo Uznesenie sp. zn. 1Cdo/225/2021 zo dňa 27.04.2022. Žalobca dospel k názoru, že z dôvodu svojvoľného a nedôvodného krátenia poistného plnenia zo strany žalovaného mu nesporne vznikol nárok na uplatnený úrok

z omeškania v zmysle ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. Napokon navrhol, aby rozsudok pre jeho vecnú správnosť odvolací súd v celom rozsahu v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t. j. žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v poradí prvom výroku aj v závislom v poradí druhom výroku o nároku na náhradu trov konania podľa ust.

§ 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolaním napadnutý z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

6. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou väd týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keby neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z uvedeného vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keby takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhliadol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

7. Odvolateľ v odvolaní vzhľadom na obsah odvolania a charakter odvolacích námietok primárne namietal nepreskúmateľnosť, arbitrárnosť a nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

7.1

Krajský súd posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov, teda to, či súd prvej inštancie na správne a v úplnosti zistený skutkový stav aplikoval príslušné právne normy a či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú otázku alebo argument sporovej strany, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/2005).

7.2

V prvom rade pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Súd sa teda musí účinne zaoberať námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, podobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254-B, strana 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higgins

c. Francúzsko). Ak rozhodnutie okresného súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 CSP, je nepreskúmateľné. K porušeniu práva na spravodlivý proces môže teda dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 8Cdo/152/2018). V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR pritom platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony strany primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každej strane konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, a teda na to, by premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé.

7.3

Vychádzajúc z vyššie vyslovených východísk odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol rozhodujúci skutkový stav a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania a svoje právne závery náležite vysvetlil a uspokojivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno in globo považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal a o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie svoje skutkové a na tieto nadväzujúce právne závery podrobne vymedzil v bode 20. a 22. odôvodnenia svojho rozsudku, pričom s týmito závermi sa stotožňuje.

8. Rovnako ako nedôvodnú odvolací súd vyhodnotil aj odvolaciu námietku žalovaného týkajúcu sa neprimeranosti ceny zapožičaného motorového vozidla značky BMW X3 vo výške 143 Eur/deň s voľne dostupnou ponukou spoločností ponúkajúcich služby motorových vozidiel v danom regióne. Vo vzťahu k zodpovedaniu tejto žalovaným namietanej otázky odvolací súd upriamuje pozornosť na bod 20. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom vyslovil záver, že nezistil žiaden dôvod neposkytnúť poškodenému, resp. žalobcovi náklady nájmu v plne uplatnenej výške (vo výške 143 Eur/deň), pokiaľ žalovaný relevantným spôsobom nepreukázal opodstatnenosť jeho obrany, že oprávnený má nárok na nájom len vo výške 100 Eur/deň.

8.1 Na doplnenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za vhodné doplniť, že žalovaný nijako nepreukázal, ako dospel k záveru o primeranosti nájomného vo výške 100 Eur/deň, keďže nie je možné bez ďalšieho porovnať iba ceny nájmov, ale na nájom samotný je nutné nazerať zo širšieho hľadiska, t. j. na všetky podmienky, ktoré má tá ktorá autopožičovňa stanovené. Podľa krajského súdu žalovaný sa sám, a to bez riadneho zdôvodnenia, rozhodol považovať ním uvedenú cenu nájmu za obvyklú, pričom v konaní nepredložil žiadne cenové ponuky obsahujúce podmienky nájmu (preukazujúce ním tvrdené denné nájomné v danom čase a regióne), na základe ktorých by bolo možné prijať záver o neprimerane dohodnutej cene nájmu medzi žalobcom a poškodeným. Podľa odvolacieho súdu rozhodnutia, na ktoré poukázal žalovaný v odvolaní, boli vyhodnotené za nerelevantné k meritu veci, pričom zo strany žalobcu bola riadne vysvetlená a preukázaná primeranosť výšky denného nájomného za konkrétne motorové vozidlo vzhľadom na špecifiká danej veci a parametre prenajatého vozidla. Aj podľa odvolacieho súdu žalobcom účtovaná výška denného nájomného v sume 143,- Eur bola cenou primeranou, obvyklou, a teda uplatnený nárok žalobcu nijako neprekročil výšku obvyklej ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase za porovnateľné osobné motorové vozidlo.

9. Pokiaľ ide o poukaz žalovaného na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 2043/17 zo dňa 14.02.2018 vo vzťahu k účelnosti nákladov za prenájom náhradného vozidla, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že táto problematika je bližšie upravená neskorším Nálezom Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 602/2022-34 zo dňa 16.02.2023, v ktorom sa Ústavný súd SR priklonil k záveru o potrebe považovať náklady za nájom náhradného vozidla za účelne vynaložené až do momentu, kedy sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie použitie. Na uvedený nález Ústavného súdu SR

poukázal aj okresný súd vo svojom napadnutom rozhodnutí. Odvolací súd apeluje na závery, ktoré Ústavný súd SR vyslovil v bode 23. nález: „Doba nájmu, za ktorú možno žiadať náhradu sa spravuje podľa doby nevyhnutnej opravy alebo obstarania náhrady. Do doby nájmu treba započítať napr. dobu vystavenia posudku o škode a čas komunikácie s poisťovňou škodcu, nevyhnutnú dobu čakania na termín opravy, primeranú lehotu na rozhodnutie o tom, či sa škoda nahradí opravou alebo obstaraním nového vozidla. Aké časové obdobia sú primerané, závisí od okolností jednotlivého prípadu. Ak poškodený preukázateľne nemá prostriedky na financovanie kúpy náhradného auta alebo jeho opravy, treba dobu nájmu priznať až po výplatu náhrady za spôsobenú škodu“. Pokiaľ žalovaný v odvolaní uviedol, že súd postupoval v rozpore s nálezom Ústavného súdu SR, odvolací súd s poukazom na uvedené konštatuje, že v predmetnej veci nevezhladol žiaden rozpor rozhodnutia súdu prvej inštancie s nálezom Ústavného súdu SR.

10. Žalovaný súčasne v odvolaní namietal nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie o vzniku nároku na úrok z omeškania zo žalovanej sumy od 15.07.2024, keď poukazoval na ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. s tým, že on si svoju povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2011 Z. z. splnil, a preto sa nemohol dostať do omeškania. Odvolací súd sa s dôvodnosťou tejto odvolacej námietky nestotožnil, pričom poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 263/2022 zo dňa 7. septembra 2022, podľa ktorého „Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2011 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nevyklučuje vznik nároku poškodeného na úrok z omeškania pri samotnom omeškaní s poskytnutím peňažného plnenia náhrady škody zo strany poisťovateľa, a preto nie je možné na základe tohto ustanovenia nárok na úrok z omeškania u poškodeného vylúčiť. Toto ustanovenie upravuje len omeškanie poisťovateľa s plnením jeho povinnosti riadne a včas začať a skončiť prešetrovanie poisťovnej udalosti a jeho výsledky riadne poškodenému oznámiť, a nie aj omeškanie poisťovateľa so splnením jeho inej, podstatnejšej právnej povinnosti včas a riadne poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody.“. Vychádzajúc z vyššie uvedeného sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný ukončil poisťné šetrenie dňa 27.06.2024 a od nasledujúceho dňa, t. j. od 28.06.2024, začala žalovanému plynúť 15-dňová lehota na poskytnutie plnenia v zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., ktorá uplynula dňa 13.07.2024, a teda súd prvej inštancie postupoval správne, keď dospel k záveru, že žalovaný sa dostal do omeškania od 13.07.2024, avšak uplatnil si úrok z omeškania až od 15.07.2024.

11. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a ust. § 396 ods. 1 a 2 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, nakoľko žalovaný nemal v odvolacom konaní ani len čiastočný úspech, keďže odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil. V súlade s § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

13. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V Žiline dňa 26. novembra 2025
JUDr. Roman Tichý
predseda senátu

JUDr. Eva Malíková

člen senátu

JUDr. Vladimír Topoľančík

člen senátu